

Владимир Перић и Милица Стојанов
Фојто Сафари

Фото Сафари, фотографије, 2015.
Photo Safari, photographs, 2015

Владимир Перић и Милица Стојанов
Фото Сафари

Vladimir Perić i Milica Stojanov
Photo Safari

Продајна галерија "Београд"

септембар 2015.

Милица Стојанов

Фото Сафари

Камера је нарочито погодна за бележење повреда које ствара време.

Хенри Фокс Талбот

Свака наша потрага (готово неизоставно у седмичном ритму), за скривеном лепотом одбачених предмета, за знањем и искуством напакованим у њима, пружа мноштво хетерогеног материјала који представља полазну тачку за стваралаштво и нова открића. У предмете које бирамо уткана је важност извора, визуелног квалитета, историјске односно културолошки додељене позадине у чије слојеве ураћамо, а потом их дотерујемо за нови пут, смисао и улогу у уметничком контексту.

И ове изанђале футроле за аналогне фотоапарате, које су послужиле као материјал за духовиту серију животињских портрета, пронађене су на отпаду, неупотребљиве и заборављене. Оне су типске, понављају се у читавом свету, али свака од њих поседује нешто специфично. Оне јесу статични предмети, али нису неми материјал. Кад се загледамо у њих можемо открити и замислити читав филм претходних употреба и ситуација – романтичаре који *Зенит* фотоапаратом бележе барке на плавичастом хоризонту и сличним љупким сарџајима дају превелики значај; или смеле новинаре са *Никон*-ом (Nikon) који својим фотографијама ревидирају однос између доступног и недоступног; или анонимне путнике који својим *Асахи Пентакс*-ом (Asahi Pentax) овековечују сафари попут егзотичног плена за дневну собу која појашњава њихову личност и афинитете; или усхићене уметнике који *Фојтленгер* (Voigtländer) фотоапаратом мистификују реалност, апстрахујући детаље и форме из збрке познатог, обичног окружења. Свако од ових претходних искустава ствара живописан историјски пачворк употребљеног на потом одбаченог предмета, које колекционар/уметник сакупља, растура и потом уобличава у низ животињских портрета, иронично затварајући круг од производње футроле до производње лика животиње. *Фото Сафари* тако представља један континуирани циклус деструкције и конструкције. Најпре, у примарном контексту деструкција је била присутна да би се обезбедио материјал за футроле. Животиње које трчкају и брчкају се у блату, морале су подарити своју кожу за нечијуfino израђену футролу. Деструкција је присутна потом у контексту одбацивања фотоапарата и његове футроле и њихове деградације од некада активног елемента једне друштвене праксе, до заборављеног, готово безвредног предмета на „смећу“ историје које друштво неуморно ствара. На крају, уметник од материјала животињског порекла гради портрете разноликих животиња тако што уништава, цепа, фрагментизује и потом спаја и ушива да би дошао до жељеног облика. Уметникова деструкција послужила је конструкцији

нове форме, значења и сврхе у облику уметничког објекта. Чудним и вијугавим путем измешали су се контекст производње футроле од животињске коже и портрет животиње, инструмент и објекат фотографисања, прошлост и садашњост. На новим портретима недостају окружења сентименталних, етичких, политичких или ликовних асоцијација које су имале фотографије у чијем стварању су футроле учествовале, али трагови ранијих времена остају видљиви на похабаном материјалу и у асоцијативном називу *Фото Сафари*. Као низ кожних посмртних маски створених од руина претходног времена, као весело огледало пролазности и заборав, ови живахни животињски ликови су сведочанство нестајања. Они су предмети које Џаспер Џонс проицљиво дефинише као: „Предмети који говоре о губитку, уништењу, нестајању предмета. Не говоре о себи. Говоре о другима.“

Животињска иконографија и амбивалентност феномена који је послужио за наслов, још више долазе до изражаја када се ова серија изложи у медију фотографије. Материјал испуњен искуством бележења разних стварности и сам иронично завршава као “забележена стварност”. Инструмент који је омогућио рециклирање стварности кроз фотографије и сам постаје рециклирани и поновно употребљени материјал, који доспева на фотографије, качи се на зид и бива изложен судовима разних посматрача, баш као што је то случај и са било којом другом фотографијом. Дивљег света више нема, сценографија фото сафарија је на нашим зидовима, а инстант учествовање је свима омогућено; све животиње су статичне и фотогеничне. А то се фино уклапа у атмосферу *неподношљиве лакоће* и свеprisутности фотографисања у данашњој доминантној култури, где смо сви одевени у рухо грамзивога туристе на некаквом властитом фото сафарију из побуда политике, културе, људских права, уметности, сећања, и трагамо за упечатљивом сликом којом ћемо показати важност. Није изум савременог доба опажање да је стварност (и поимање стварности) незамислива без фотографије, и чак да слика постаје важнија од стварности и норма за њено вредновање (почетком 20. века Зола је напоменуо да не можемо тврдити да смо нешто видели док то нисмо фотографисали), али данас изгледа као да смо се коначно помирили са чињеницом да је фото сафари важнији од сафарија, да је сценографија важнија од садржаја, а да је присуство на безгранично растућој количини фотографија, важније од одсуства у реалности. У томе се и огледа “постхумна иронија” ових фото животиња.

Биографија

Владимир Перић је мултимедијални уметник, присутан на сцени савременог стваралаштва готово три деценије - излагао је под псеудонимом *Таленџ* од 1986. до 1996. и као оснивач и члан уметничке групе *Talent Factory* од 1996. до 2006. након чега је почео пројекат *Музеј детињства* који би формално требало да се заврши 2016. године. Излагао је на више од шездесет самосталних изложби и на више од две стотине групних изложби у домаћем и међународном контексту. Примео је и нека од најзначајнијих признања за деловање у визуелној уметности, попут Политикине награде из фонда Владислав Рибникар (2006) за изложбу *Made in Yugoslavia* у београдској галерији "Хаос" или учешћа на 55. бијеналу у Венецији (2013) у оквиру изложбе *Нема ничега између нас* у националном павиљону Србије. Историчарка уметности Милица Стојанов се бави истраживањем и писањем у области колекционарства, музејских пракси и савременог уметничког стваралаштва – односно пољима њиховог преклапања и сарадње. Са Перићем је заједнички рад почела кроз пројекат *Музеја детињства*, а од 2013. наступају као тандем стварајући и излажући заједничке визуелне и писане целине у различитим уметничким медијима.

Biography

Vladimir Perić is a multimedia artists, present on the art scene for more than three decades – he exhibited under the pseudonym *Talent* (1986-1996); was the founder and member of the artistic group *Talent Factory* (1996-2006); after which he began working on the project *Museum of Childhood* which should formally end in 2016. He had more than 60 solo exhibitions and took part in more than 200 group exhibitions at home and abroad. He was the recipient of some of the most prestigious awards for his work in the visual arts as the Politika Award for Fine Art (from the Vladislav Ribnikar Fund) in 2006 for the exhibition *Made in Yugoslavia* held in the Belgrade *Haos* (Chaos) Gallery or his participation in the 55th Venice Art Biennial (2013) within the framework of the exhibition *Nothing Between Us* held at the national pavilion of Serbia. Art historian Milica Stojanov explores and writes on collecting, museum practices and contemporary artistic practices – fields where they overlap and cooperate. She has collaborated with Perić on the joint project *Museum of Childhood* and since 2013 they are a tandem creating and displaying joint visual and written entreties in different artistic media.

Milica Stojanov
Photo Safari

The camera is especially suitable for recording the ravages of time.

Henry Fox Talbot

Each time we search for the hidden beauty of discarded objects, for the knowledge and experience packed in them (almost always in a weekly rhythm), we find abundant heterogeneous material that becomes a starting point for creativity and new discoveries. We immerse ourselves into the layers that are interwoven with the objects we choose, the importance of their origin, their visual quality, their historical, that is, culturally allocated background and then we do the objects up/enhance them for their new journey, meaning and role within an artistic context.

These worn out analogue camera cases, which have been used as material for a witty series of animal portraits, were found at the junkyard where they lay forgotten and useless. They are a standard product that can be found all over the world but each case possesses a specific quality. Although they are static objects, they are not mute material. When we gaze at them, we can discover and imagine a whole film of their previous life, what they were used for and what situations they were in - we can see the romanticists using their *Zenit* camera to take photos of boats on the bluish horizon attaching too much importance to similar cute scenes; or the daring reporters with their *Nikon* cameras revising the relationship between the accessible and the inaccessible; or the anonymous travelers with their *Asahi Pentaks* preserving forever the safari as an exotic trophy for the living room, the one that reveals so much about their personalities and affinities; or the ecstatic artists with their *Voigtländer* cameras mystifying reality, abstracting details and forms from the collective of the familiar, common environment. Each of the previous experiences forms a lively historical patchwork of a used but then discarded object that the collector/artist collects, dismantles and then shapes into a series of animal portraits, thus ironically closing the circle which started with the production of the case and ended with the production of the animal's face. Thus, the photo safari represents a continual cycle of destruction and construction. Firstly, in the primary context destruction was present in providing the material for the cases. Animals which ran and splashed around in the mud had to donate their skin for somebody's finely crafted case. Destruction is then present in the context of discarding the camera and its case and their degradation from an active element of a social practice to a forgotten almost worthless object thrown on the "junkyard" of history perpetually created by society. At the end, the artist constructs portraits of different animals by destroying, tearing, fragmenting material of animal origin and then by joining and stitching it in order to achieve the desired form. The artist's destruction serviced the construction of new forms, meanings and purpose in the form of an art object. The context of producing camera cases from animal skins and the production of animals

portraits, the instrument and the object of photography, the past and the present crossed paths on an unusual and winding path. The new portraits lack the context of sentimental, ethic, political or visual associations that the photos in whose production the cases took part had, but the traces of the past remain visible on the worn out material and the associative title *Photo safari*. As a series of leather death masks made from the ruins of the past, as cheerful mirror of transience and oblivion, these lively animal faces are a testimony to disappearance. They are the objects that Jasper Johns keenly defines as: "Objects that speak of loss, destruction, disappearance of objects. They do not speak about themselves, they speak about others".

The animal iconography and the ambivalence of the phenomenon used for the title of the exhibition become even more prominent when this series is showcased in the media of photography. The material saturated by the previous experience of recording different realities, ends up ironically as a "recorded reality". The instrument that enabled the recycling of reality by the means of photography has itself become recycled and reused material that is photographed, hung on walls and exposed to judgment of various viewers, as is the case with any other photograph. Wildlife ceases to exist, the scenography of the photo safari is on our walls and instant participation is available to everyone; all the animals are static and photogenic. That fits in with the atmosphere of the *unbearable lightness* and the omnipresence of taking photos in today's dominant culture where we are all dressed in the robes of an acquisitive tourist on some kind of personal photo safari inspired by politics, culture, human rights, art, remembrance seeking that one impressive image by which he/she will show his/her importance. It is not the invention of our contemporary world that reality (and the perception of reality) is unconceivable without photography, that the image is even more important than reality itself and the norm for validating reality (Zola noted at the beginning of the 20th century that we could not claim to have seen something if we had not photographed it), but what is new is that today that we have accepted the fact that the photo safari is more important than the safari, that the scenography is more important than the content, and that being present on all the more increasing number of photos is more important than being absent in reality. That is the "posthumous irony" of these photo animals.

ИЗЛОЖБА РЕАЛИЗОВАНА СРЕДСТВИМА
СЕКРЕТАРИЈАТА ЗА КУЛТУРУ
ГРАДА БЕОГРАДА

ИЗДАВАЧ
ПРОДАЈНА ГАЛЕРИЈА «БЕОГРАД»
Косанчићев венац 19, Београд, Србија
Тел/факс 011 30 33 923
Тел 011 32 87 325
office@galerijabeograd.org
www.galerijabeograd.org

Главни и одговорни уредник
Михаило М. Петковић, директор

Кустос
Јелена Кривокапић

Уредник издања
Драгица Вуковић

Уметнички савет
Бранко Раковић
Александар – Лека Младеновић
Горан Десанчић

Текст у каталогу
Милица Стојанов

Превод
Ванда Перовић

Дизајн
Жолт Ковач

Фотографија
Владимир Перић

Штампа
Инстант систем, Београд

Тираж
150 примерака

EXHIBITION SUPPORTED BY
SECRETARIAT FOR CULTURE OF
THE CITY OF BELGRADE

PUBLISHER
GALLERY «BEOGRAD»
Kosančićev venac 19, Belgrade, Serbia
+ 381 11 30 33 923
+ 381 11 32 87 325
office@galerijabeograd.org
www.galerijabeograd.org

Editor-in-chief
Mihailo M. Petković, director

Curator
Jelena Krivokapić

Catalogue Editor
Dragica Vuković

Art Council
Branko Raković
Aleksandar Leka Mladenović
Goran Desančić

Text in Catalogue
Milica Stojanov

Translation
Vanda Perović

Design
Žolt Kováč

Photography
Vladimir Perić

Printed by
Instant system, Belgrade

Print run
150

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

73/76.071.1:929 Перић В.(083.824)
73/76.071.1:929 Стојанов М.(083.824)
7.038.53:78(497.11)"20"(083.824)

ПЕРИЋ, Владимир, 1962-

Владимир Перић и Милица Стојанов = Vladimir Perić i Milica Stojanov : фото сафари = photo safari : Продајна галерија "Београд", септембар 2015. / [текст у каталогу Милица Стојанов = text in catalogue Milica Stojanov ; превод Ванда Перовић = translation Vanda Perović ; фотографија Владимир Перић = photographs Vladimir Perić]. - Београд : Продајна галерија "Београд" = Belgrade : Gallery "Beograd", 2015 (Београд : Инстант систем). - [12] стр. : фотогр. ; 22 x 22 cm

Тираж 150. - Упоредо срп. текст и енгл. превод. - Биографија: стр. [4].

ISBN 978-86-6141-083-3

1. Стојанов, Милица, 1984- [уметник] [аутор додатног текста]
а) Перић, Владимир (1962-) - Фотографије - Изложбени каталози б) Стојанов, Милица (1984-) - Фотографије - Изложбени каталози
COBISS.SR-ID 217326604

Подрум вина Пробус
Сремски Карловци
www.podrum-probus.com

www.galerijabeograd.org